

„Слѣдъ шесть дена съмь при тебе.“ И наистинѣ слѣдъ шесть бескрайны дни, стигна въ Женевѣ и поиска виталище въ гостилницѣтъ Мирѣ. Но тамо научи че графинята, като не намѣрила въ гостилницѣтъ сгодно виталище, минѣла въ Пустыниѣтъ гостилницѣ, която е половина часъ на странѣ отъ градскыйтъ пѣть, връзъ пѣтьтъ който отива за Фернезъ; бръзъ като свѣткавица замина той за тамъ.

Тая гостилница лежеше на една твърдѣ живописна стрѣнина, между една голѣма градина и широкъ дворъ, и имаше за прѣдѣлы отъ една странѣ главнѣйтъ пѣть, а отъ другѣтъ една пѣтекъ която отиваше по горѣтъ.

Попыта, къдѣ е госпожа Лѣвичъ. Но казаха му че прѣди единъ часъ излѣзла на вѣнъ. Напраздно ходи да обыкаля, гладенъ до вечерѣтъ, около гостилницѣтъ, за да ѣ види кога ся враща. Най-послѣ часѣтъ около десетъ прѣзъ нощѣтъ (като по два нашенскы) видѣ да ся отвори малка една порта отъ къмъ пѣтекѣтъ за по горѣтъ и излѣзе изъ неѣ една жена, която му ся стори да е графинята. Завгече ся къмъ неѣ,